

# **Svensk flyktingpolitik**

**En kritisk  
betraktelse**

**Göran Englund   John Wilthorn**

# **Svensk flyktingpolitik**

## **En kritisk betraktelse**

**Göran Englund**

**John Wilthorn**

Miniprinter, Stockholm augusti 1990

# INNEHÅLL

|                                                                      |    |
|----------------------------------------------------------------------|----|
| <b>Inledning</b>                                                     | 5  |
| Folkopinion och flyktingpolitik                                      | 5  |
| Sjöbo representativt                                                 | 5  |
| Massmedierna och flyktingpolitiken                                   | 6  |
| Ett ändrat debattklimat?                                             | 7  |
| <b>Rasism och främlingsfientlighet</b>                               | 8  |
| Rasism                                                               | 8  |
| Främlingsfientlighet                                                 | 9  |
| <b>Bevarandet av den kulturella mångfalden</b>                       | 10 |
| Den genetiska faktorn                                                | 10 |
| Övriga faktorer                                                      | 11 |
| Hoten mot den svenska kulturen                                       | 11 |
| <b>Befolkningsexplosion och miljöförstöring</b>                      | 12 |
| U-ländernas problem                                                  | 13 |
| Viljan att emigrera                                                  | 14 |
| Miljöförstöringen i Europa                                           | 15 |
| I-ländernas möjlighet att överleva                                   | 15 |
| I-världens möjligheter att hjälpa                                    | 16 |
| Miljödiskussionen i Sverige                                          | 17 |
| <b>Omfattningen av den svenska asylgivningen</b>                     | 17 |
| Svenska åtaganden                                                    | 17 |
| Invandringens omfattning                                             | 18 |
| Friserade siffror                                                    | 19 |
| Varningar har ignorerats                                             | 20 |
| <b>Missbruk av asylrätten</b>                                        | 20 |
| Människosmugglarna                                                   | 20 |
| Dokumentlösheten                                                     | 21 |
| Myndighetskontrollen                                                 | 22 |
| Flyktingkommissariens uttalanden<br>om den svenska flyktingpolitiken | 23 |
| <b>Flyktingar och brottslighet</b>                                   | 24 |
| Forskning undanbedes                                                 | 24 |
| Brottsfrekvensen hos utlänningar                                     | 25 |
| <b>Spridningen av AIDS</b>                                           | 26 |
| Tystnad anbefalls                                                    | 26 |
| Oväntad information                                                  | 27 |
| Sverige öppnar portarna                                              | 28 |

|                                               |    |
|-----------------------------------------------|----|
| <b>Behovet av flyktingar som arbetskraft</b>  | 29 |
| Behöver Sverige mer arbetskraft?              | 29 |
| Arbetslösa flyktingar                         | 30 |
| <b>Förtursrätt till bostäder</b>              | 31 |
| Bostadssituationen                            | 31 |
| Invandringsförespråkarnas dilemma             | 31 |
| <b>Flyktingpolitikens kostnader</b>           | 32 |
| Hemlighetsmakeri                              | 33 |
| Beräkningssvårigheterna                       | 33 |
| Redovisning ett anständighetskrav             | 35 |
| <b>Förslag till en ändrad flyktingpolitik</b> | 35 |
| Makthavarnas dubbelmoral                      | 35 |
| Territoriell inskränkning av asylrätten       | 36 |
| Ökat bistånd till FN:s flyktinghjälp          | 38 |
| <b>Slutord</b>                                | 39 |



# INLEDNING

## Folkopinion och flyktingpolitik

Den 1 juni 1990 återgavs i Dagens Nyheter en undersökning av opinionsinstitutet Temo. Den gällde svenskarnas inställning till flyktingmottagningen. Man kunde slå fast att en "dramatisk" opinionssvängning ägt rum. 50 procent av de tillfrågade ansåg att Sverige tog emot allt för många flyktingar medan motsvarande siffra ett och halvt år tidigare varit endast 24 procent. Två veckor senare publicerade Svenska Dagbladet en Sifomätning vilken visade att 61 procent av svenskarna ansåg att landet tagit emot invandrare i alltför stor omfattning.

Chefen för Temo förklarade den snabba förändringen med folkomröstning i Sjöbo. "Folk upptäckte då att det fanns fler som tyckte som de själva".

I Temochefens förklaring ligger en mycket allvarlig anklagelse mot våra massmedier. Man har under ett antal år med helt hänsynslösa metoder försökt stoppa envar som velat skapa en opinion mot den förda flyktingpolitiken. Tydligast tog sig detta uttryck i samband med folkomröstningen i Sjöbo. Inga glåpord skyddes då det gällde att beskriva dem som tagit initiativet till och ställt sig bakom denna omröstning. Dagligen kunde man läsa om de olyckor som skulle drabba Sjöbo och dess invånare om nej-sidan skulle vinna.

I Sjöbo gällde frågan rent formellt sett om man skulle ta emot ett antal flyktingar i kommunen. I den av lundaforskarna Björn Fryklund och Tomas Peterson framlagda sociologiska undersökningen "Vi mot dom" har emellertid med all tydlighet klarlagts att huvudfrågan i realiteten kom att gälla för eller emot den svenska flyktingpolitiken. Rösterna emot var mer än dubbelt så många som ja-rösterna. Därtill röstade vid det kommunala valet omkring en tredjedel av de tidigare socialdemokratiska väljarna på centern, dvs det parti som företrädde nej-linjen. Det politiska och massmediala etablissemangen i Sverige var skakat.

## Sjöbo representativt

Efter Sjöboomröstningen har man i massmedierna - inte minst i

TV - eftersträvat att framställa Sjöbo som något unikt, dvs en efterbliven bygd med huvudsakligen lantbrukarbefolkning. Man glömmer då det faktum att nej-rösterna var flest i själva tätorten, där invånarna i stor utsträckning pendlar till sina arbetsplatser i invandrarstäderna Lund och Malmö.

Resultatet i Sjöbo - som förelåg redan 15 månader före det att den svenska flyktingpolitiken i slutet av 1989 havererade - är av två skäl av än större intresse än ovannämnda två undersökningar.

Det ena är att Sjöbo är ett så begränsat område att även motståndarna till flyktingpolitiken hade möjlighet att sprida sin information. Bland annat tillställdes samtliga hushåll Sven-Olle Olssons motion till centerns partistämma 1988. Massmediernas dominans kunde alltså i någon mån brytas. Eftersom nu en verklig demokrati inte endast förutsätter allmänna och hemliga val utan även **en allsidig information till medborgarna**, bör detta särskilt uppmärkas.

Det andra skälet är att ett hemligt val ger en mera tillförlitlig information om väljarnas uppfattning än en opinionsundersökning. Massmediernas förföljelse av oliktankande i flyktingfrågan skrämmer många medborgare så att de helt enkelt blir rädda för att ge uttryck för sin åsikt även i intervjuundersökningar. Nämnas kan att en opinionsmätning två veckor före omröstningen i Sjöbo visade att ja- och nej-rösterna vägde ungefärligen jämt.

## Massmedierna och flyktingpolitiken

I vårt land, som ju gör anspråk på att vara en demokrati, är massmediernas uppträdande i flyktingfrågan något som inger djupa betänkligheter. Vi har omkring två hundra dagstidningar. Deras uppgift i ett fritt samhälle är att spegla opinioner och ge en allsidig information. Men inte i en enda tidning har man på redaktionellt håll ifrågasatt den förda flyktingpolitiken (annat än att man funnit den alltför restriktiv). Endast i enstaka fall har man accepterat debattartiklar, där en avvikande uppfattning framförts. Det har då nästan uteslutande rört sig om polischefer, ambassadfolk och andra som på yrkets vägnar kommit i kontakt med flyktingproblemet.

Nämnas bör dock att på tidningarnas nyhetssidor ofta återfinns värdefulla artiklar, vars innehåll absolut inte innebär något stöd



för den förda flyktingpolitiken. Men så snart uppmärksamheten riktas mot motståndarna till denna politik och deras organisationer blir även nyhetsjournalistiken osaklig och medvetet vilseledande. Invektiv och ovettheter är dock knappast lika vanliga som på tidningarnas ledarsidor.

Insändarsidorna är i stor utsträckning stängda för seriös kritik av flyktingpolitiken men det skall inte fördöljas att det finns ett antal tidningar, där insändarredaktörerna mår om en allsidig diskussion.

Utmärkande för massmediernas uppfattning i flyktingfrågan är ett mycket snävt synfält och ett motbudande moraliskt översitteri. Det senare tar sig ofta uttryck i ett kraftigt fördömande av envar som har en avvikande åsikt. **Man är helt enkelt ur stånd att föra en saklig diskussion.** Då författarna till detta häfte i samband med folkomröstningen i Sjöbo framlade skriften "Sjöbo - ett demokratiskt föredöme", möttes vi av ett landsomfattande vredesskri. Glåporden haglade över oss. Nästan ingen tidning gjorde sig mödan att för sina läsare ordentligt redogöra för vad som stod i skriften. De fick endast ta del av redaktörernas omdömen om innehållet. Man ville uppenbarligen hindra läsarna från att bilda sig en egen uppfattning.

## Ett ändrat debattklimat?

Massmedierna, rikspolitikerna och invandrarverket har nu sedan en tid tillbaka blivit på det klara med att folkopinionen går dem emot. De mera insiktsfulla bland våra makthavare har äntligen förstått att väljarna är klokare än man insett och att man i det långa loppet inte kan påtvinga dem sina åsikter. Spridda röster har hörts om att en saklig diskussion måste komma till stånd. Så uttalade invandrarministern Maj-Lis Löw den 18 maj följande förnuftiga ord i riksdagen (Ystads Allehanda 19/5-90).

*"Människors oro över invandringen måste tas på större allvar. Att stämpla den som främlingsfientlighet och rasism gör bara saken värre. Vi har inte öppnat oss för denna oro, utan bara avfärdat den som främlingsfientlighet. Oron måste mötas med respekt och tolerans. Människor vågar inte ta upp oron i rädsla för att bli stämplade som rasister. Risken är då att den lever ett underjordiskt liv, där fördomar och okunskap frodas."*

I förhoppningen att en attitydförändring verkligen kommit till stånd vill vi med denna lilla skrift försöka lägga grunden till en saklig diskussion. Till en del kan vårt nya inlägg betraktas som en fortsättning på "Sjöbo - ett demokratiskt föredöme", där vi nu utnyttjar tillfället att mera ingående belägga våra ståndpunkter. Men även nya synpunkter skall föras fram. Vårt syfte är därvid att både territoriellt och tidsmässigt sätta in flyktingproblemet i ett större perspektiv än vad som är brukligt i våra politikernas och ledarskribenters betraktelser. De fördomar och den okunskap vi därvid kan avslöja hoppas vi skall bemötas med den respekt och tolerans, som invandrarministern så varmt har förespråkade.

## RASISM OCH FRÄMLINGSFIENTLIGHET

Bland de åtskilliga dåliga offentliga utredningar, som under de senaste decennierna tillkommit i vårt land, torde "Mångfald mot enfald" (SOU 1989:13-14) vara en absolut bottennotering. Den skrevs av kommissionen mot rasism och främlingsfientlighet under ledning av metallordföranden Leif Blomberg. Som expert deltog diskrimineringsombudsmannen Peter Nobel.

På en punkt skall dock oförbehållsamt ett erkännande lämnas till kommissionen. Det är att man gjorde sig mödan att definiera de enligt invandrarministern så missbrukade orden rasism och främlingsfientlighet. Mot de begreppsbestämningar som gjorts finns inget att invända. Mycket vore vunnet om de kunde komma till användning i den fortsatta debatten. Begreppet rasism får följande definition.

### Rasism

*"Rasism kan beskrivas som en föreställning om den egna folkgruppens överlägsenhet och en uppfattning om att det finns biologiska skillnader mellan folkgrupper, som gör det motiverat att dela in dessa i mer eller mindre värda. Vidare innebär det att en folkgrupp, som betraktar sig som en mervärdig "ras" anser sig ha rätt att förtrycka, utnyttja eller kontrollera de andra eller tvinga dem att leva åtskilda från andra folkgrupper."*

Till en början kan uppmärksammas att en person, som tror att det finns ej endast fysiska utan även biologiskt betingade menta-



la skillnader mellan olika folk enligt definitionen ej skall betraktas som rasist. Ej ens om han skulle intaga den extrema ståndpunkten att från denna utgångspunkt dela in folken i mer eller mindre värda, är enligt kommissionens definition begreppet rasist tillämpligt. Först då indelningen leder till att man i kraft av ett hävdad mervärde anser sig ha rätt att förtrycka, utnyttja, kontrollera eller isolera en annan folkgrupp föreligger rasism.

I vad mån motståndet mot den svenska flyktingpolitiken bygger på några biologiska föreställningar är svårt att bedöma. Förmodligen är i stället invandrarnas kulturella olikheter den dominerande faktorn. Uppfattningen att svenskarna skulle vara en mervärdig ras har jag faktiskt aldrig träffat på. Redan konfrontationerna med landets massmediala och politiska elit får säkert både sverigedemokrater och framstegspartister att rysa inför bara tanken. Någon vilja att förtrycka och isolera andra folkgrupper finns säkerligen ej heller. Däremot finns en önskan att i lugn och ro få leva i det egna landet och i möjligaste mån få behålla den homogenitet, som lämnats oss i arv av tidigare generationer. Att hindra massinvandring av främmande folk kan varken betraktas som förtryck, utnyttjande eller isolering. Bortsett från ungdomsledarna i folkpartiet och moderaterna samt - hur underligt det än kan låta - en ledarskribent i Svenska Dagbladet är vi alla eniga om att våra gränser inte kan öppnas utan att invandringens storlek är en fråga om avvägning. Att i detta sammanhang tala om skilda grader av rasism vore knappast särskilt givande.

## Främlingsfientlighet

Begreppet främlingsfientlighet definierar kommissionen på följande sätt.

***"Främlingsfientlighet*** (invandrarfientlighet, främlingsovilja) betecknar känslor som, i varierande styrka, innebär ovilja, rädsla inför eller hat gentemot andra etniska grupper."

Som företrädare för motståndet mot den svenska flyktingpolitiken känner vi oss ej på något sätt som några främlingsfiender. Vi reser gärna till främmande länder för att uppleva tjugningen av olikheten hos andra folk. Vi gläds då vi träffar utlänningar, som under längre eller kortare tid vill gästa vårt land. Har också full

förståelse för att framstående yrkesmän i begränsad omfattning bosätter sig här. En helt annan sak är att vi vill motverka invandring och permanent bosättning av människor i sådana mängder att de till skillnad från tidigare invandrare aldrig låter sig assimileras. Det är en uppfattning, som vi tydligen delar med majoriteten av det svenska folket. Om man i sammanhanget skall tala om någon fiendskap så är denna riktad mot de makthavare, som struntar i denna majoritet och till och med vill hindra att den i vanlig demokratisk ordning organiserar sig.

## **BEVARANDET AV DEN KULTURELLA MÅNGFALDEN**

Mänsklighetens största rikedom ligger i de kulturella olikheter, som finns mellan världens många folk. Dessa olikheter har kanske varit den främsta drivkraften i det mänskliga framåtskridandet.

### **Den genetiska faktorn**

Om och i vad mån de kulturella skillnaderna har sin grund i rasliga olikheter är en omtvistad fråga. Vetenskapen kan ännu inte lämna något svar på denna. Av många uppfattas allt tal om rasolikheter som något ont. Denna uppfattning kan leda till stor skada. Olikheter kanske är en grundläggande förutsättning för att den kulturella mångfalden på längre sikt skall kunna bevaras i en av massmedier allt mera dominerad värld. Måhända kan de rent av ge något slags immunitet mot den skräpkultur, som via satelliter i allt snabbare takt kan spridas över jordklotet av de i materiellt avseende rikaste nationerna.

I det politiska livet söker man ibland ge sken av att det verkligen skulle vara vetenskapligt bevisat att det på det mentala planet inte finns några skillnader mellan olika raser. Bland annat har denna uppfattning kommit till uttryck i en förklaring av FN-organet Unesco. Denna osanning torde bygga på felsynen att om man accepterade sådana olikheter så måste därmed följa att man tillägger de olika raserna skilda värden, dvs konsekvensen skulle bli något slags rashierarki. Denna uppfattning är lika orimlig som om man inom en nation skulle tillägga individer med skilda egen-



skaper olika människovärde. På det nationella planet är man ju klart medveten om att dessa olikheter är absolut nödvändiga för att ett modernt samhälle över huvud taget skall fungera.

## Övriga faktorer

Men även om det nu skulle vara så olyckligt att alla jordens raser mentalt är stöpta i samma form så kvarstår dock realiteten av de stora kulturella olikheterna. Dessa har vuxit fram under årtusenden. Om vi bortser från det genetiska får vi begränsa oss till att förklara dessa olikheter mot bakgrunden av skilda materiella levnadsbetingelser (såsom klimat, geografiska olikheter och naturens tillgångar) och gemensamma historiska upplevelser. Differenser i språk och religiösa föreställningar kan även vara faktorer av väsentlig betydelse. Men även om man begränsar sig till sådana förklaringsgrunder, blir mångfalden något så väsentligt för mänskligheten och dess framtida utveckling att den under alla omständigheter måste bevaras. I synnerhet då det gäller små folk kan det emellertid betvivlas att kontinuiteten skall kunna bibehållas om grupper av människor med kraftigt avvikande traditioner, normer och beteendemönster bosätter sig på deras territorier.

## Hoten mot den svenska kulturen

Vi svenskar är ett folk som under loppet av flera tusen år utvecklat sin särskilda kultur. Den skiljer sig inte särskilt mycket från angränsande nordiska folks. Gemensamt ingår vi i den europeiska kulturkretsen. Från denna har vi ständigt hämtat intryck, vilka omformats och vuxit in i vår egen kultur. Men vi har även lämnat betydande bidrag till den europeiska kulturen i form av musik, bildkonst och litteratur. Under tidernas lopp har invandring skett av tyskar, valloner, skottar, fransmän, balter m.fl. Det har rört sig om folk från vår egen kulturkrets och antalet har aldrig varit större än att en successiv assimilering kunnat ske. Vår svenska kultur har berikats utan att vid något tillfälle ha hotats (möjligen med undantag för den tyska invandringen under medeltiden).

Under det senaste halvsekle har en helt ny situation skapats. Ur andra världskriget framgick vid sidan av Sovjetunionen USA



som den dominerande makten. Utvecklingen av massmedierna och kommunikationerna har gjort det möjligt för denna mångkulturella supermakt att påverka vårt andliga liv på ett sätt som i ej oväsentlig omfattning ändrat vårt livsmönster. Även vårt språk har under denna korta tid förlorat en del av sin svenska prägel. Under de senaste årtiondena har ett än allvarligare hot mot vår svenska kultur vuxit sig starkt i form av en snabbt ökande invandring av människor från främmande världsdelar. På grund av stora kulturella och religiösa skiljaktigheter varken vill eller kan dessa nya invandrare låta assimilera sig på samma sätt som tidigare invandrare. De kräver att i vårt land få rotfäste för egen kultur och egna beteendemönster och normer. Den homogenitet, som tidigare utmärkt Sverige och som varit en förutsättning för utvecklandet av en mångtusenårig och av våra egna förhållanden och historiska upplevelser präglad kultur, går därmed förlorad. En enda egenmäktig generation av översåtar, vilka hängivit sig åt liberala och socialistiska utopier om en mänsklighet utan folk och nationer, spelar utan att svenska folket har tillfrågats bort vad hundratals tidigare generationer har skapat. Det rör sig om ett antal politiska och massmediala makthavare, som ej endast saknar en helhetssyn på nuet utan även är oförmögna att betrakta sitt handlande i ett perspektiv bakåt och framåt i tiden.

## **BEFOLKNINGSEXPLOSION OCH MILJÖFÖRSTÖRING**

När man talar med anhängare till den nuvarande flyktingpolitiken framföres ej sällan den uppfattningen att det stora antalet asylsökande är en tillfällig företeelse och att världen snart skall bli bättre. De tror att det totalt sett kommer att röra sig om några hundratusental personer och vill inte inse att - trots den positiva utvecklingen i Östeuropa - problemet är av helt andra dimensioner. För att förklara situationen kan det inledningsvis vara lämpligt att i grova drag skissera hur världen enligt förefintliga befolkningsprognoser kommer att utvecklas inom de närmaste 35 åren (de svårbedömbara effekterna av HIV-epidemin har därvid ej beaktats).

Mellan Atlanten och Stilla Havet finns i norr ett område omfattande Europa inklusive de baltiska staterna, Vitryssland, Ukraina och Ryssland (med asiatiska delar), där befolkningstillväxten

blir ringa. Från nuvarande omkring 720 miljoner kommer en ökning att ske till bortåt 760 miljoner invånare. I ett muslimskt bälte av skilda stater, som sträcker sig från Atlanten i väster ett stycke förbi Uralbergen i öster och i söder vidare över Bangladesh och Indonesien beräknas befolkningen stiga från nuvarande omkring 1.000 miljoner till närmare 2.000 miljoner människor. Indien (inklusive muslimerna där) och Kina kommer vardera att ha bortåt 1.500 miljoner invånare mot idag 800 resp. 1.100 miljoner. I det "svarta" Afrika kommer antalet människor att växa från nuvarande 500 miljoner till mer än det dubbla. I Latinamerika blir det en ökning från 450 miljoner till närmare 800 miljoner invånare.

## U-ländernas problem

Sammanlagt beräknas enligt en försiktig uppskattning befolkningen i u-länderna under de 35 åren komma att växa från 4 miljarder till nära 7 miljarder invånare. Av allt att döma är de politiska möjligheterna att stoppa denna utveckling mycket begränsade. Den växer vidare med en naturkrafts styrka. Endast i några fall har man med en hårdhänt statlig dirigering kunnat i viss mån bromsa befolkningsutvecklingen. Kina är här det främsta exemplet. Ändock kommer befolkningen där att växa från nuvarande 1,1 miljarder till närmare 1,5 miljarder. Men de resultat som uppnåtts är imponerande och kan komma att rädda landet från ett sammanbrott.

I stora delar av den övriga u-världen är läget redan katastrofalt. Värst synes det vara i Afrika, där inkomsten per invånare mellan 1980 och 1988 har sjunkit med inte mindre än 9 procent. Öknespridning och skogsskövling minskar ytterligare försörjningsmöjligheterna. De begränsade vattenresurserna blir allt hårdare utnyttjade. Arbetslöshet och undersysselsättning är redan nu ett gissel och hundra miljontals nya arbetstillfällen måste skaffas fram. I stora delar av Asien och Latinamerika är situationen likartad. Många människor lider av svår undernäring. Enligt en FAO-rapport från 1988 minskar matproduktionen per capita i ett 70-tal u-länder. Det är mycket tveksamt om ökningen av livsmedelsproduktionen i världen skall kunna hålla jämna steg med befolkningstillväxten. Men även om så skulle bli fallet kommer vattenförsörjningen att bli ett i det närmaste olösligt problem.



Redan nu beräknas 2.000 miljoner människor inte ha tillgång till rent dricksvatten.

Den ökande befolkningstätheten och nöden minskar ytterligare möjligheterna att komma till rätta med de ras-, kultur- och religionsbetingade motsättningar som redan finns. Ur de förtvivlade försöken att hålla samman de politiska enheterna och bevara de samhälleliga organisationerna kommer ytterligare politiskt förtryck att växa fram.

## Viljan att emigrera

Television och andra massmedier gör u-världens människor allt mera medvetna om de stora skillnaderna mellan deras egna levnadsvillkor och de som råder i i-världen. Viljan att emigrera kommer att växa sig allt starkare hos dem som har de ekonomiska möjligheterna att resa. I stor utsträckning gäller detta den mest välutbildade och för u-länderna outhärliga arbetskraften. Men då de rikare ländernas gränser i stort sett kommer att öppnas endast för dem som kan åberopa politisk förföljelse, återstår för de övriga endast möjligheten att med hjälp av människosmugglande organisationer lura sig in i dessa eller illegalt ta sig över gränsen. Det är denna utveckling vi nu ser bara i dess begynnelse.

Det finns i detta sammanhang anledning att ge ytterligare spridning åt följande utdrag ur en ledarartikel i Svenska Dagbladet den 1 juli 1990.

*"I en artikel i The American Enterprise hävdar Jean-Claude Chesnais, chef för den demografiska avdelningen vid Institutet National d'Etudes Démographiques i Paris, att Europa kommer att tvingas hantera en demografisk bomb inom några decennier. Länderna norr om Medelhavet kommer att med sina låga födelse-tal att vara fattiga på människor men rika på kapital, medan det motsatta gäller länderna söder om Medelhavet. Den kraft som strävar mot utjämning av denna obalans genom emigration, be-folkningsomflyttning, kommer att vara näst intill oemotståndlig. Europa kommer att genomgå en "afrikanisering" och "islamise-ring", menar Chesnais."*



## Miljöförstöringen i Europa

Även vår egen världsdel är överbefolkad men i en annan mening än i u-länderna. Den relativt höga levnadsstandarden har här uppnåtts till priset av en förödande miljöförstöring. Luften förgiftas genom industriutsläpp och avgaser från motorfordon. Sjöarna försuras och fisken dör eller blir oätlig till följd av kvicksilverförgiftning. Även jorden drabbas av föroreningarna och inom vissa områden dör skogen. Genom floderna sänds oändliga mängder avfall ut i haven och fiskar och däggdjur drabbas av plågsam död. Vad som inte vräks ut genom skorstenar och floder lagras i jättelika sopberg om vilkas effekt på grundvattnet man kan ana det värsta. Begränsade naturresurser från när och fjärran förbrukas utan hänsyn till kommande generationer.

Länge hoppades man att naturförstöringen skulle gå långsammare i de kommunistiska länderna - att frånvaron av konkurrens skulle göra det möjligt att ta större hänsyn till naturen. Den nya öppenheten har avslöjat hur felaktig denna förhoppning varit. I öster har förstöringen gått väsentligt längre än i västländerna. Hänsynen till miljön har helt fått vika för produktionsnormerna. Luft och floder har smutsats ned i än större omfattning. Brunkolet som energikälla har gjort delar av Polen i det närmaste obebodliga och skogar i Tjeckoslovakien har förvandlats till öde områden med vissnade träd. I Sovjetunionen har gigantiska konstbevattningsprojekt genomförts och gjort tidigare bördiga områden till saltöknar. Den väldiga Aralsjön har på 30 år förlorat 40 procent av sin yta och två tredjedelar av sin volym. Reaktorhaveriet i ett föråldrat kärnkraftverk har bidragit till att göra ytterligare stora områden hälsofarliga för människor och djur.

## I-ländernas möjligheter att överleva

Trots den mörka bild som här tecknats finns det för i-ländernas del dock helt andra möjligheter till överlevnad än för u-länderna. Denna kan åstadkommas genom

- 1) en successiv miljöanpassning av teknikerna för industriproduktion, uppvärmning och transporter,
- 2) miljövänligare och mindre resurskrävande levnadsvanor

3) och **framför allt genom att befolkningens storlek kan hållas på en relativt stabil nivå.**

Begränsningen av befolkningstillväxten är det väsentligaste och mest hoppningivande som inträffat i människans moderna historia. I detta läge vore det en helt förnuftsvidrig politik att söka lösa u-ländernas överbefolkningsproblem genom att acceptera en omfattande invandring till i-länderna. Varje invandrare blir i regel en miljöförstörare av helt annan omfattning än om han stannat i sitt hemland. U-ländernas problem är av sådan storlek att de ej heller kan lösas på detta sätt. Den årliga befolkningsökningen i u-länderna överstiger nu 80 miljoner, dvs den är större än 150 års sammanlagd europeisk utvandring till USA. Den europeiska befolkningsökning, som bleve följden om man tog emot invandrare motsvarande bara ett enda års tillväxt skulle, inte minst med hänsyn till den höga nativiteten hos dessa, skapa oöverstigliga problem inom Europa och kanske leda till en ekologisk kollaps.

## **I-världens möjligheter att hjälpa**

Ett sammanbrott även i i-länderna skulle sätta mänskligheten i en hopplös situation. Många u-länder kommer i framtiden att för sin överlevnad bli beroende av en mycket omfattande hjälp från i-länderna - en hjälp av helt andra dimensioner än den nuvarande. För att kunna ge en sådan hjälp måste i-länderna kunna upprätthålla den politiska och samhälleliga stabilitet, som är nödvändig för en effektiv produktionsordning. Detta bistånd kan inte ges om även i-länderna destabiliseras genom inte bara en ökad befolkning utan också av de motsättningar, som erfarenhetsmässigt - Libanon, Kosovo, Nagorno-Karabach och Sri Lanka som aktuella exempel - uppkommer då etniskt helt olikartade grupper skall leva vid sidan av varandra.

Säkerligen kommer mången invandringsfanatiker, då han läser detta, att hånfullt tala om "fästningen Europa". Men frågan är om civilisationens överlevnad inte endast kräver en europeisk fästning utan även en japansk och nordamerikansk sådan. Dock skall ej förtigas att en ytterligare förutsättning är att medvetandet om skyldigheten att hjälpa blir väsentligt starkare än i dag. Här föreligger en stor opinionsbildande uppgift. Konfrontationer med et-

niskt, kulturellt och religiöst olikartade grupper kommer tyvärr att minska viljan att bistå de främmande folk från vilka dessa grupper kommer.

## Miljödiskussionen i Sverige

Det är anmärkningsvärt att ingen miljörelse över huvud taget vågar vidröra invandringsproblemet ur miljösynpunkt. I synnerhet för Sveriges del borde nackdelarna av den nuvarande massinvandringen stå klara. Det kärva klimatet, de långa avstånden och den industriella strukturen ställer oss redan nu inför synnerligen svårlösta energiproblem. Ingen vet hur dessa på ett acceptabelt sätt skall kunna lösas. I botten har vi visserligen en stor tillgång i den förnyelsebara energikällan vattenkraft. Men därutöver är vi hänvisade till att välja mellan den icke ofarliga kärnkraften och den oundvikligt naturförstörande olje- eller kolkraften. Övriga energikällor kommer inom överskådlig tid att ge endast obetydliga tillskott. **Ingen miljörelse värd detta namn** kan under sådana förhållanden arbeta för att vi inom detta land inom några decennier skall ha ytterligare någon eller några miljoner invånare.

Hoppingivande i detta sammanhang är dock att miljöpartiets väljare är klokare än dess ledare. Enligt den i inledningen nämnda Temo-undersökningen anser 50 procent av nämnda väljare att Sverige borde ta emot färre flyktingar. Endast hos moderater och centerpartister var motståndet mot invandringspolitiken större.

## OMFATTNINGEN AV DEN SVENSKA ASYLGIVNINGEN

### Svenska åtaganden

År 1954 anslöt sig Sverige till 1951 års FN-konvention beträffande flyktingar. I denna s.k. Genèvekonventionen, definieras en flykting som en person vilken "av välgrundad fruktan för förföljelse på grund av sin ras, religion, nationalitet, tillhörighet till viss samhällsgrupp eller politisk åskådning, befinner sig utanför det land, vari han är medborgare. . . "



Genom att underteckna konventionen har Sverige åtagit sig att ge skydd åt flykting, vilken väljer Sverige som första asylland. Uppmärksammas bör emellertid att 1951 års konvention var begränsad till europeiska flyktingar. Genom ett tilläggsprotokoll av år 1967 föll emellertid denna begränsning bort och efter undertecknandet av detta kom vårt åtagande att gälla flyktingar oberoende av vilken del av världen de kommer ifrån.

I vår svenska utlänningslag utvidgades emellertid asylrätten långt utöver åtagandet enligt Genèvekonventionen och tilläggsprotokollet. Asyl skulle givas även till krigsvägrare samt till dem som kunde åberopa flyktingliknande skäl (s.k. de facto flyktingar). Med det sistnämnda avses att en person visserligen inte är flykting men att han inte vill återvända med hänsyn till de politiska förhållandena i sitt land och kan åberopa tungt vägande omständigheter för detta.

Asylsökande som inte uppfyllt vare sig kraven för att vara flykting, krigsvägrare eller de facto flykting har i stor utsträckning medgivits permanent uppehållstillstånd av humanitära skäl.

Sedan 1950-talet har Sverige dessutom tagit emot ett antal flyktingar, som överförts huvudsakligen från skilda läger i världen. I början av 1970-talet fixerades antalet av dessa s.k. kvotflyktingar till 1.250 personer per år.

## Invandringens omfattning

Under många år uppgick antalet flyktingar utöver flyktingkvoten, de s.k. spontanflyktingarna, endast till något tusental. Först under 80-talet började antalet snabbt växa för att i slutet av årtiondet formligen explodera. Vid årsskiftet 1988/89 var handlägningsproblemen myndigheterna övermäktiga och regeringen beslöt att utan prövning i vanlig ordning asyl skulle ges till i stort sett alla som ansökt om sådan före 1988, dvs över 6.000 personer däribland 3.000 chilénare - vilka vid denna tidpunkt uppenbarligen inte längre var i behov av någon asyl.

Detta minst sagt anmärkningsvärda beslut hjälpte emellertid inte. Under första halvåret 1989 blev antalet asylsökande 10.000 för att under andra halvåret växa till närmare 20.000 personer. I detta läge blev regeringen i december tvungen att tillämpa en nödparagraf i nya utlänningslagen och begränsa asylrätten till flyktingar enligt Genèvekonventionens definition (konventions-

flyktingar) samt till sådana som "har särskilda skyddsbehov". Vad som skall menas med det senare är naturligtvis en mycket intressant fråga. Statssekreteraren Bo Göransson har emellertid uttalat att vad som närmare ligger i begreppet måste hållas hemligt med hänsyn till risken att vi annars "omedelbart skulle få väldigt många sådana fall" (Ny i Sverige 1/90 s. 31). Uttalandet ger anledning att befara att skärpningen i mycket är en papperskonstruktion.

Regeringens decemberaktion gav ej heller avsedd effekt. Under det första kvartalet 1990 kom ytterligare 10.000 asylsökande. I mars företog man då den uppseendeväckande åtgärden att vid gränsen avvisa de flyktingar som anlant via Polen. Man hävdade att Polen var första asylland trots att landet då inte skrivit under Genèvekonventionen.

Om denna senaste åtgärd på längre sikt kommer att få mera än en begränsad effekt återstår att se. Det finns ju andra vägar att ta sig till Sverige och det är till detta, **världens i asylavseende ojämförligt mest generösa (eller slapphänta) land**, som så många vill komma. Under de gångna åren har asyl givits i 80 procent av fallen medan genomsnittet i det övriga Västeuropa legat på omkring 20 procent. Strömmen av asylsökande till vårt land har av denna anledning blivit oproportionerligt stor. Effekten av den "generösa" asylgivningen blir således dubbel.

## Friserade siffror

Under 1989 gavs permanent uppehållstillstånd till 30.309 asylsökande och vissa anhöriga till dem. I vad mån den höga siffran påverkats av regeringsbeslutet vid årsskiftet 88/89 är omöjligt att avgöra. Uppmärksammas bör å andra sidan att en riktig uppfattning om flyktinginvasionens omfattning förutsätter att vi tar hänsyn till **samtliga** anhöriga. I siffran här ovan har inräknats endast sådana anhöriga som kommit in i landet tillsammans med eller i nära anslutning till flykting. Men de flesta anhöriga kommer senare. Till den ovan angivna siffran bör därför läggas försiktigt räknat ytterligare 8.000 personer. Att regeringen i sin skrivelse till riksdagen inte vill informera om nämnda grupp av flyktingrelaterade anhöriga är minst sagt besynnerligt. Med utgångspunkt från tillgänglig statistik över den totala anknytningsinvandringen skulle invandrarverket utan större svårigheter



kunna exakt angiva hur stor del av denna som hänför sig till flyktingar. Inte bara riksdagen utan även det svenska folket borde ha rätt att få en korrekt information om den sammanlagda årliga invandringen på grund av vår flyktingpolitik.

## **Varningar har ignorerats**

Sammanfattningsvis kan sägas att de svenska myndigheterna förlorat kontrollen över invandringen. Man har vägrat att lyssna på varningar - exempelvis välgrundade sådana från den tidigare generaldirektören för invandrarverket, Thord Palmlund - och i vanlig laglig ordning med skäligt varsel ändra den svenska utlänningslagen. Nu har man genom plötsliga och för de asylsökande oväntade åtgärder sökt hindra ett totalsammanbrott av den svenska flyktingpolitiken. Därtill har asylsökande, som lurats av vår omskrutna generositet, överlämnats till Polen - ett av Europas fattigaste länder. Detta land kommer i framtiden att bli en av barriärerna mot invandringen till vårt land. Sverige har således till en del befriats från de fattigaste asylsökandena, dvs. tågresenärerna. Problemen blir i framtiden i än högre grad koncentrerade till flygplatserna.

## **MISSBRUK AV ASYLRÄTTEN**

I Genèvekonventionen ställs klart definierade krav för att asylrätt skall föreligga. I den svenska lagstiftningen har rätten betydligt utvidgats varvid betydande oklarheter uppkommit. Det är dock knappast dessa som lett till det senaste decenniets massinvandring.

## **Människosmugglarna**

Det torde nu vara allmänt känt att anstormningen av asylsökande till Sverige i det väsentliga styrs av ett antal ligor, som ägnar sig åt människosmuggling. Nämnas kan att en iranier vid namn Amir Heidari i en intervju i Svenska Dagbladet den 29 augusti 1989 säger sig stå i spetsen för en organisation, som under loppet av tio år ha "hjälpit in" inte mindre än 20.000 landsmän i vårt land. Heidari, som är bosatt i Uppsala hos sin mor som



uppbär socialbidrag, har inte kunnat fällas för brott. Han har nämligen hävdad att han handlat av ideella skäl. De ersättningar på mellan 40.000 - 80.000 kr har han betingat sig per flykting, påstår han ha gått åt till omkostnader. I högsta domstolen har han emellertid i mars i år fällts för brott (3 röster mot 2) och dömts till åtta månaders fängelse. Detta har dock ej hindrat honom från att fortsätta sin verksamhet.

För polischeferna vid landets gränsstationer har det sedan länge stått klart att invandringen är organiserad. De har också haft modet att i tidningsartiklar och intervjuer tala klarspråk. En av dem, som tidigast tog till orda var chefen för polisen på Arlanda, Sven Smedjegården. I en artikel i Svenska Dagbladet den 19 augusti 1985 uttalade han att de allra flesta asylsökandena tar sig till Sverige via organisationer och att den i massmedierna uttalade uppfattningen att det skulle röra sig om spontaninvandring "är en klar förfalskning av verkligheten".

I en i Göteborgstidningen den 28 december 1987 uttalade Georg Svensson, chef för utlänningspolisen i Göteborg, att jämte vapen- och knarksmuggling är människosmuggling den mest inkomstbringande hanteringen och att knarksmugglare hoppat av för att i stället smuggla människor. Denna verksamhet är nämligen ofarligare - avsevärt mindre straff - och den är minst lika lukrativ. Samma uppfattning har framförts av kommissarie Per-Åke Eriksson på rikskriminalens utlänningsrotel (SvD 11/5-88).

Av stort intresse är också en intervju i Arbetet den 28 januari 1989. Där uppgav Staffan Wrigstad, minister på den svenska ambassaden i Chile, följande. Resebyråer, som är spridda över hela Chile, erbjuder paketresor till Sverige. I paketet ingår resan samt ett förfalskat intyg från en politisk eller facklig organisation i Chile, som intygar att den som reser är politiskt förföljd och därför måste lämna landet. Det finns också exempel på falska intyg, som är undertecknade av Mänskliga Rättighetskommissionen.

Under flera år var chilensarna den största invandrargruppen efter iranier. Efter att man 1989 infört visumtvång har invandringen därifrån blivit relativt obetydlig.

## Dokumentlösheten

Av de asylsökande, som ankom till Sverige tredje kvartalet 1989,

saknade 58 procent dokument som kunde göra det möjligt att fastställa deras identitet. I den organiserade människosmugglingen från Mellanöstern och Afrika - däremot i mindre grad från Latinamerika - ingår nämligen att de asylsökande skall förstöra inte endast sina identitetshandlingar utan även färdbiljetterna. Syftet är att de svenska myndigheternas utredningsarbete skall försvåras och att deras möjligheter att avvisa till hemlandet eller det första asyllandet omintetgöres.

En del asylsökande vägrar till och med att ange vilket deras hemland är. Andra uppger falskt hemland. I dessa fall blir ju en avvisning helt omöjlig att verkställa, eftersom inget land är villigt att ta emot den avvisade.

Ytterligare metoder att vilseleda är att man gömmer sig på flygplatsen för att ge sig till känna först då så många ytterligare flygplan ankommit att det är omöjligt att fastställa med vilken förbindelse den asylsökande anlänt. Andra ger sig visserligen genast till känna men avviker från den ursprungliga ankomstorten för att senare under (nytt) falskt namn anmäla sig på annan ort i landet. Enligt uppgift från säkerhetspolisen befann sig i augusti 1988 25.000 oidentifierade personer i landet (SvD 23/8-88). Ytterligare 5.000 har sedan dess tillkommit (SvD 8/7-90).

Oro har uttalats av chefen för Säpos terroristrotel, Krister Hansén, att också terrorister utnyttjar möjligheten att utan angivande av identitet ta sig in i landet (SvD 23/8-88).

## Myndighetskontrollen

Av vad ovan sagts har framgått att de svenska utredningsmyndigheterna - först polisen och därefter invandrarverket - ställs inför utomordentligt stora svårigheter.

Redan omfattningen av antalet asylsökande måste ställa utredarna under en besvärlig tidspress. Inte minst regeringens beslut att med hänsyn till överbelastningen av utredningsapparaten utan närmare undersökning ge över 6.000 personer permanent uppehållstillstånd visar på detta problem.

En annan viktig fråga är vilka kvalifikationer och kunskaper utredarna har. En asylgivning som omfattar människor från alla delar av världen bör rimligen förutsätta att den utredande personalen har mycket ingående kunskaper om de politiska förhållandena i de länder från vilka de asylsökande kommer. Detta är ju så



mycket viktigare då bl.a. diplomatiska hänsyn måste göra det omöjligt för svensk polis eller annan myndighet att - direkt eller via svensk beskickning - ta någon kontakt med oppositionsgrupper i skilda länder. Information från myndigheterna i dessa är av naturliga skäl vanligen utesluten.

Man blir med hänsyn till det ovan anförda onekligen konfunderad efter läsningen av en intervju i invandrarverkets tidskrift "Ny i Sverige" (1/1990). Claes Bjernekuhl, polisutredare på invandrarverkets utredningssluss i Carlslund, säger där att han "fått för lite, eller rättare sagt ingen utbildning alls om de länder de asylsökande kommer ifrån". Han tillägger "Många av oss hade trott att vi skulle få specialisera oss. Vi har bett om att få länderinformation genom invandrarverket och utbildning i att tolka pass. Men vi har inte fått någotdera. . . . Våra länderkunskaper är så dåliga att de asylsökande kan sitta och ljuga oss upp i ansiktet hur mycket som helst. När nya nationaliteter kommer måste vi själva skaffa oss information genom långa intervjuer med de första asylsökande".

Än mera överraskad blir man då malmöpolisen informerar om att man snabbutbildat juris studerande till flyktingutredare.

Det torde alltså stå klart att det utredningsmaterial, som läggs till grund för svensk asylgivning, ofta måste vara direkt undermåligt. Man tycks i alltför stor omfattning vara hänvisad till de asylsökandes egna overifierbara uppgifter om anledningen till att de lämnat sina länder.

En intressant fråga är slutligen vad man gör med de personer, som icke befinner sig uppfylla asylkraven. Hur effektivt fungerar vår avvisningsapparat? Vad gör man med de personer, som vägrat att uppge sitt hemland eller angett falskt sådant och som därför inte kan avvisas? Får även dessa personer permanent uppehållstillstånd och kommer de i åtnjutande av samma förmåner i form av omhändertagande som övriga asylsökande?

## **Flyktingkommissariens uttalanden om svensk flyktingpolitik.**

Av stort intresse då det gäller att bedöma slappheten i den svenska flyktingpolitiken är två tidningsintervjuer med FN:s flyktingkommissarie, Thorvald Stoltenberg (SvD 18/3-90 och GP 15/4-90).



Han anser att flertalet av dem som beviljats asyl i Sverige inte är politiska flyktingar utan att de kommit hit av ekonomiska skäl. Då det gäller svensk asylpolitik vill han inte tala om hygglighet utan snarare om bekvämlighet. "Det är inte hygglighet att släppa in människor som egentligen är emigranter. De hindrar de politiska flyktingarna från att få en nödvändig fristad".

I intervjuerna stod även att läsa att Stoltenberg som ansvarig för 15 miljoner flyktingar hade en årsbudget på endast omkring 3 miljarder kronor. Han har 240 kronor på varje flykting medan Sverige kan satsa 140.000 kronor per person och år.

Stoltenbergs recept mot fullständigt sammanbrott i flyktingpolitiken är hårdare tag mot ekonomiska flyktingar och ökat bistånd till de verkligt nödlidande.

I en senare notis i Svenska Dagbladet (30/5) står att läsa att flyktingkommissariatet tvingats skära ned sin budget med 18 procent, vilket bl.a. resulterat i en så drastisk åtgärd som att man helt tvingats dra in vattenransonerna till de somaliska flyktingarna i Etiopien.

## FLYKTINGAR OCH BROTTSLIGHET

I den tidigare nämnda artikeln från 1985 uttalade polisintendenten Smedjegården farhågor för att en del kriminella element, som inte längre är önskvärda i sina hemländer, tar sig hit under en ny identitet. Samma misstanke gav kriminalinspektören Sven Gunnar Berglind, dåvarande chef för utlänningsroteln i Trelleborg, uttryck för i en artikel i Sydsvenska Dagbladet den 11 maj 1987. Bland annat med anledning av dessa uttalanden vore det naturligtvis av stort intresse att få fram en vetenskaplig undersökning, som kunde klarlägga brottsfrekvensen hos dem som under de senaste decennierna beviljats asyl i vårt land. Men man rör sig här på ett tabubelagt område.

## Forskning undanbedes

Undersökningarna, som inriktas på enstaka etniska minoriteter, får uppenbarligen inte göras. Många läsare kan säkert erinra sig Jan Guillous försök att i ett TV-program söka klarhet beträffande brottsligheten hos en grupp utländska zigenare. Denne annars så tuffe journalist var ganska så blek om nosen efter det att pressen

sagt sitt om "tilltaget". Han hade stuckit in handen i ett getingbo utan att ha riktigt klart för sig vad han gjorde.

När något år senare kriminologen Jerzy Sarnecki vid brottsförebyggande rådet ville göra en studie om brottsligheten hos zigenare, stoppades han av rådets styrelse. Denna ansåg att undersökningen skulle kunna uppfattas som rasistisk genom att peka ut en enskild invandrargrupp. Även inom den vetenskapliga forskningen finns det alltså områden, som inte får utforskas. Vi lever visserligen i en demokrati men det finns trots allt fakta som medborgarna inte anses mogna att hantera.

De statistiska brottsundersökningar som görs är därför inriktade på något så obestämt som **utlänningarna** här i landet. På det sättet kan man blanda samman asylanter från Afrika, Asien och Latinamerika med invandrare från våra grannländer Danmark, Norge och Finland. Utanför undersökningen kommer även att falla alla de asylanter, som erhållit svenskt medborgarskap.

## **Brottsfrekvensen hos utlänningar**

Det totala antalet utlänningar, som är kyrkobokförda här i landet uppgår till omkring 400.000 personer varav hälften kommer från våra nordiska grannländer. Antalet utlänningar utgör således cirka 5 procent av landets befolkning. I detta sammanhang måste man emellertid även räkna med ett antal utländska medborgare, som endast tillfälligt besöker vårt land. Då det gäller den grövre brottsligheten är utlänningarna kraftigt överrepresenterade. Enligt Statistiska Centralbyrån var 1988 av dem som lagfördes för våldtäkt inte mindre än 36 procent utlänningar. Då det gällde rån var siffran drygt 20 procent medan antalet mördare och dråpare från att tidigare år ha varit väsentligt högre sjunkit till 14 procent. Hur brotten fördelar sig mellan nordiska medborgare, övriga européer och utomeuropeiska invandrare går inte att utläsa utan där har Centralbyrån hänvisat oss till våra egna gissningar.

Enligt kriminologen Jerzy Sarnecki "betraktas andra generationens invandrare ofta som en tidsinställd bomb" och på många håll har man observerat att barn till invandrare har allvarliga anpassningssvårigheter och lättare blir brottslingar än föräldrarna (SDS 30/1-89). Några uppgifter om kriminaliteten bland andra generationens invandrare finns emellertid icke - i varje fall icke någon



som knyter an till de senaste decenniernas invandring.

Mot det ovan anförda kan naturligtvis invändas att den stora majoriteten av invandrare är laglydiga människor. Men detta hindrar inte att en hög frekvens av synnerligen allvarliga brott är en faktor, som vi måste ta med i räkningen, då vi skall ta ställning till de påstådda välsignelserna med fortsatt invandring. Detta i första hand med tanke på brottsoffren men även de stora kostnaderna för polis och kriminalvård måste beaktas i sammanhanget.

## SPRIDNINGEN AV AIDS

Mycket talar för att AIDS inom överskådlig tid kommer att bli ej endast ett av våra största medicinska utan även sociala problem. I vissa delar av världen är detta redan fallet. I storstäder som New York, San Francisco och Los Angeles har sjukdomen redan drabbat en stor del av befolkningen - i första hand de homosexuella, narkomaner och slumbefolkningen. Ännu värre är situationen i Latinamerika. Men även här i Europa har den fått ett fast grepp. Hårdast drabbat är emellertid Afrika i vars centrala och östra delar AIDS har utvecklats till en verklig folksjukdom även för den heterosexuella delen av befolkningen. Enligt Röda Korsets generalsekreterare, Olof Karlander, befinner sig i de värst drabbade delarna av Uganda varannan människa i åldern 15 - 45 år i olika förstadier till AIDS. Det är de unga, produktiva som dör. Det är till stor del människor med utbildning och följderna för samhället är katastrofala (DN 9/5-90).

## Tystnad anbefalls

Ett stort problem är naturligtvis hur vi skall förfara. då flyktingar från det s.k. AIDS-bältet i Afrika söker sig till vårt land. I ett samhälle med en fri press vore det rimligt att denna fråga blev ordentligt genomlyst. Men ända till den 19 mars 1990 har det i stort sett varit tyst. Förklaringen återfinnes i följande passus i Sydsvenskan den 15 april. *"Svenska myndighetspersoner och infektionsläkare avråder massmedier från att ta upp den här frågan. Risken är stor att en redan infekterad flyktingdebatt förvärras ytterligare."*

Vad som först slog håll på tystnaden var en händelse i Alvesta.



Tre polismän skulle avvärja ett invandrarbråk på flyktingförläggningen där. En av flyktingarna hade skurit sig på en krossad glasruta. Då polismännen skulle gripa honom stänkte det blod i ansiktet på dem. Först efteråt fick de reda på att den gripne var HIV-smittad och de fick rådet att låta testa sig. Händelsen återgavs den 19 mars i Smälänningen. Tidningen kunde även upplysa om att det sedan 1985 funnits 25 HIV-smittade på förläggningen utan att personalen fått veta vilka som var smittade. Till och med förläggningsschefen undanhölls denna information.

Följande dag i lunchekot uttalade sig doktor Johan Giesecke från Statens Bakterologiska Laboratorium. Han uppgav att i några län tre fjärdedelar av de HIV-smittade var flyktingar och att någon **skyldighet** att låta testa sig ej förelåg. Han nämnde även att några svenska tonårsflickor hade smittats.

Dagen därefter letade vi i Dagens Nyheter, Svenska Dagbladet, Göteborgsposten, Sydsvenskan och Arbetet efter Gieseckes sensationella uppgifter. Ingen nämnde med ett ord vad han sagt. Tydligt förelåg någon form av överenskommelse om att denna information skulle underhållas läsarna.

## Oväntad information

Vad som sedan skett bakom kulisserna är för en utomstående omöjligt att avgöra. Men under april och maj månad kom åtskillig värdefull information till allmänhetens kännedom. Den 26 april intervjuades chefen för den epidemiologiska avdelningen på Statens Bakteriologiska Laboratorium, Margareta Böttiger, i Rapport och i början av maj lämnade AIDS-delegationen värdefulla upplysningar i ett TT-meddelande.

Nu vet vi en hel del om smittrisen från vissa flyktinggrupper.

1) Någon obligatorisk test sker ej ens av de flyktingar, som kommer från de mest AIDS-drabbade områdena i Afrika. Sjukvårdslagen (som lätt skulle kunna ändras) förbjuder detta. Huvudsekreteraren i AIDS-delegationen, Håkan Wrede, hävdar att det är förlegat att tala om riskgrupper - vad det handlar om är indeliver med riskbeteende.

2) AIDS-delegation kräver nu att samtliga asylsökande så snabbt som möjligt skall erbjudas att genomgå HIV-test. Uppenbarligen

har således något sådant allmänt erbjudande ej tidigare lämnats.

3) Någon statistik över hur många som frivilligt låtit testa sig finns inte.

4) Många flyktingar, som väl vet vad AIDS är för något, är helt okunniga om de olika förstadierna till denna sjukdom.

5) Där frivillig test mot smittsamma sjukdomar sker kan det dröja åtskilliga månader efter ankomsten innan de kan komma till stånd.

6) Av landets sammanlagt 2.400 HIV-smittade (mars 1990) räknar man med att 20 procent är av utländsk härkomst. Men av de 380 heterosexuella smittade människorna kommer inte mindre än 178 från länder med stor smittspridning. Av nyupptäckta HIV-fall hänför sig nu 40 procent till heterosexuella.

Några slutsatser ger sig genast. De svenska makthavarna anser det tydligen vara fråga om någon kränkning av människovärdet att kräva ett blodprov av personer, som kommer till vårt land åberopande förföljelse i hemlandet. Att på längre sikt åtskilliga landsmän till följd av denna finkänslighet kommer att drabbas av en dödlig sjukdom med ett mycket plågsamt förlopp anses inte väga tillräckligt tungt. Ej heller tar man hänsyn till den smitta som på grund av okunskap kommer att drabba åtskilliga flyktingar under den tid de lever i förläggningar. Vissa av dessa måste vara veritabla smitthärdar. Att man inte vill tala om riskgrupper utan hellre om individer med riskbeteenden, kan inte ändra på detta förhållande.

## Sverige öppnar portarna

Till det ovan sagda kan läggas att Sverige nu håller på att utveckla en praxis enligt vilken AIDS-sjuka utlänningar får stanna i landet även om de inte har tillräckliga skäl för politisk asyl. Kan de sjuka inte få vård i sitt eget hemland får de stanna av humanitära skäl (SvD 5/7-90). Nämnas kan i detta sammanhang att WHO räknar med att det finns 600.000 AIDS-sjuka (och 5-10 miljoner smittade i olika förstadier till sjukdomen) i världen. De flesta bor i länder utan några verkliga sjukvårdsresurser.

Vid första påseende kan denna nya praxis synas mänsklig. Men frågan är hur länge den kan upprätthållas efter det att kännedomen om den vunnit allmän spridning och hur human man skall



kunna visa sig då denna praxis en gång måste brytas. Dessutom kan man fråga om våra myndigheter inte har en skyldighet att prioritera då det gäller att handha våra gemensamma ekonomiska resurser. Jag förmodar att kostnaderna för vården av en AIDS-sjuk kan uppgå till en halv miljon kronor. För detta belopp skulle man i ett u-land kunna rädda ett stort antal människor från svårt invalidiserande eller livshotande sjukdomar. Man skulle naturligtvis också - även om det internationellt sett inte skulle uppmärksammas - kunna hjälpa några svenskar som nu dör i köerna till kranskärlsoperationer och tumörbehandlingar.

## **BEHOVET AV FLYKTINGAR SOM ARBETSKRAFT**

Vi lever i en värld av arbetslöshet. Trots en långvarig högkonjunktur finns också i Västeuropa en mycket stor brist på arbetstillfällen. Den varierar kraftigt mellan skilda länder men i genomsnitt ligger arbetslösheten omkring 10 procent.

Av allt att döma kommer omvandlingarna i Östeuropa att leda till en arbetslöshet av än större omfattning. Staterna där har en föråldrad industri, som inte förmår att hävda sig mot den i de länder, som länge haft en fri marknadsekonomi.

## **Behöver Sverige mer arbetskraft?**

Våra svenska socialdemokrater brukar ofta berömma sig av att Sverige till skillnad från andra länder kunnat komma till rätta med arbetslösheten. Den statistik som åberopas är emellertid i mycket endast ett sken. Vår arbetslöshet döljes genom diverse transaktioner. Många människor har förtidspensionerats, andra hålles i omskolningsverksamhet eller sysselsättes med skattefinansierade tillfällighetsarbeten. Det bör också observeras att en stor del av vår arbetskraft befinner sig inom en överdimensionerad offentlig sektor. I mycket har detta sin grund i att under 70-talet denna ökades med närmare 500.000 personer, vilket är en av orsakerna till vårt internationellt sett orimligt höga skattetryck.

Den främsta orsaken till att den synliga arbetslösheten under 80-talet kunnat hållas på en låg nivå är emellertid att man genom successiva devalveringar underlättat för vår industri att möta de



utländska konkurrenterna. Sådana åtgärder uppfattas som något mycket osolidariskt av andra länder. De betraktas nämligen som ett sätt att exportera arbetslösheten till dem. Devalveringarna har därför hårt tårt på förtroendet för vårt land. Det är mycket tveksamt om vi skall kunna fortsätta att fuska oss fram på denna väg. I en diskussion med de två LO-ekonomerna Andersson och Edin har finansministern Allan Larsson (DN 26/6-90) tydligt sagt ifrån att Sverige i framtiden måste hålla sig till spelets regler.

De fördelar, som uppnåtts genom den senaste devalveringen, har nu spelats bort genom ett antal lönerörelser med åtföljande inflation. Sverige har försatts i en verklig besvärlig situation. Medan tillväxten i övriga OECD-länder beräknas i genomsnitt stiga med 3 procent kommer den i Sverige i stort sett att stå still. Industrins investeringar i utlandet är mångdubbelt större än de utländska investeringarna här. Det senaste året har antalet industrianställda gått tillbaka med drygt 2 procent och antalet lediga platser inom industrin har minskat kraftigt.

Även inom den offentliga sektorn har vi att räkna med en nedgång. För de närmaste två åren har man infört kommunalskatte-stopp. Detta kommer med all sannolikhet att leda till minskad efterfrågan på arbetskraft.

Men också mera långsiktigt står det klart att någon import av arbetskraft inte behövs. Man ser ibland den uppfattningen föras fram att vår befolkningsstruktur kommer att föra med sig att vi får allt färre personer i arbetsför ålder. **Enligt Statistiska Centralbyråns prognoser är detta en myt.** Antalet personer i åldrarna 20-64 år kommer vid sekelskiftet att vara 4 procent högre än nu (Ystads Allehanda 7/3-89).

## Arbetslösa flyktingar

Frågan är då i vilken utsträckning de redan här befintliga flyktingarna har kommit ut i arbetslivet. Längre har vi matats med "information" om att man lyckats med denna uppgift och att arbetslösheten hos dessa endast skulle var 2,3 procent. Men så avslöjar helt överraskande AMS och invandrarverket att inte mindre än 60.000 invandrare är utan arbete - 11.000 öppet arbetslösa, 10.000 i beredskapsarbete samt 30.000 som deltar i grundläggande utbildning i svenska eller Grund-vux och som är kraftigt undersysselsatta. Dessutom sitter 3.700 vuxna med ar-

betstillstånd på invandrarverkets förläggningar och väntar på bostad och jobb. Generaldirektören på AMS, Göte Bernhardsson, säger sig vara allvarligt oroad av att den minskade efterfrågan på arbetskraft kommer att medföra ytterligare svårigheter för flyktingarna (DN 1/6-90).

Det står alltså fullkomligt klart att det av arbetsmarknadshänsyn alls inte behövs några ytterligare flyktingar. Tvärtom kommer den ekonomiska belastningen av dem som redan finns här att ytterligare förvärra Sveriges ekonomiska situation.

## **FÖRTURSRÄTT TILL BOSTÄDER**

### **Bostadssituationen**

Sedan många år har vi haft en svår bostadsbrist i Sverige. Enligt boverkets senaste rapport (juli 1990) råder det brist på bostäder i nästan nio kommuner av tio. Den totala bostadskön i landet omfattar drygt en halv miljon människor. Av dessa saknar ungefär hälften helt egen bostad och flertalet av dem är ungdomar, som tvingas bo kvar hemma hos föräldrarna (Arbetet 13/7-90).

Under år 1989 färdigställdes 50.400 nya lägenheter av vilka 23.000 var i småhus. I flerfamiljshusen försvann några tusen lägenheter i samband med moderniseringar och rivningar.

I en intervju i Dagens Nyheter (19/11-89) uppgav statssekreteraren Bo Göransson att i november 1989 29.000 flyktingar var i behov av ca 15.000 lägenheter. Han påpekade också att invandrarverket räknade med att det fram till 1992 årligen skulle behövas 28.000 kommunplatser och 10-15.000 lägenheter till de asylsökande.

### **Invandringsförespråkarnas dilemma**

Bostadsbristen är onekligen till stort bekymmer för våra invandringsförespråkare. I september 1987 uttalade dåvarande invandrarministern Georg Andersson att svenska ungdomar som bor hemma borde kunna avstå från egen bostad och i stället låta den gå över till någon invandrarfamilj. Förslaget föranledde stor upprördhet även inom den egna partikretsen - Andersson hade ju i sin obetänksamhet utmanat en stor väljargrupp, dvs de många



bostadslösa. Den stackars ministern försökte ursäkta sig med att han inte kommit med något förslag utan velat ställa en "retorisk, provokativ fråga". Men detta gjorde ju inte saken mycket bättre.

Ett år senare kom diskrimineringsombudsmannen Peter Nobel med ett annat förslag. Han konstaterade att svenskarna bor på väldigt stora ytor och tillade. "Jag tror t.ex. inte att alla gamla rara tanter skulle vilja ha en stor stark kurd eller leende zigenare inneboende hos sig, men en del skulle säkert gilla det!" (SDS 10/8 -88). Man kan naturligtvis undra hur stor yta Peter Nobel själv bebor och i vilka avseenden han skulle ha sämre förutsättningar än "landets gamla rara tanter" att hysa en kurd eller zigenare i sin bostad. Ett gott föredöme skulle i detta sammanhang inte nog kunna uppskattas.

Även i ett annat sammanhang har Peter Nobel visat prov på en häpnadsväckande naivitet. Starkt oroad av den negativa opinion, som flyktingarnas förtursrätt i bostadskoerna har skapat, har han i flera sammanhang hävdat ett det är olämpligt att sådan förtur lämnas annat än i vissa undantagsfall. Man kan verkligen undra hur Nobel föreställt sig att kommunerna årligen skall kunna ställa 10-15.000 lägenheter till flyktingars förfogande utan att övriga bostadssökande blir grovt diskriminerade (eller med makthavarnas nyspråk bli inbegripna i en "positiv särbehandling"). I en av kommunförbundet framlagd undersökning påpekas också att om man följt Nobels råd hade man inte fått fram en enda lägenhet (Ny i Sverige 2/1990 s.38). Tilläggas bör kanske att enligt boverkets ovannämnda rapport det redan finns 250.000 bostads-lösa varför man får antaga att det handlar om en alldeles exklusiv förtursrätt.

## FLYKTINGPOLITIKENS KOSTNADER

I lunchekot den 9 juli meddelades att Statistiska Centralbyrån gjort en undersökning angående socialbidragen under 1989. Samtliga kommuner hade sammanlagt betalat ut 4,3 miljarder kronor. Av beloppet föll 56 procent på svenska och 44 procent på utländska hushåll. Det var en inte obetydlig förskjutning sedan föregående år, då motsvarande siffror varit 60 procent respektive 40 procent.



## Hemlighetsmakeriet

Vid studiet av ett antal större dagstidningar följande dag kunde konstateras att flertalet av dem förteg denna information. I de tidningar där undersökningen nämndes, bland annat i Svenska Dagbladet, uppgav man inte hur stora belopp som utbetalades till respektive hushåll. I stället lämnades den upplysningen att **antalet** utländska hushåll, som erhöll bidrag, var 24 procent.

Förfarandet var helt i överensstämmelse med vad man hade anledning att vänta. Medborgarna skall hållas i okunnighet om vilka resurser, som verkligen tas i anspråk för vår flyktingpolitik. Hur stora dessa totalt sett är finns ingenstans redovisat. Även riksdagens ledamöter kan förmodas vara okunniga i denna fråga. I regeringens årliga skrivelse till riksdagen om flyktingpolitiken anges - förutom de relativt sett blygsamma bidragen till internationell flyktinghjälp - endast vad som tilldelats invandrarverket för vissa, större kostnader. Dessa belopp representerar emellertid endast en del av de miljardbelopp, som belastar stat och kommun.

## Beräkningssvårigheterna

Enligt den reviderade finansplanen (prop. 1989/90:150) kommer invandrarverket att för budgetåret 1990/91 tilldelas 3.890 miljoner kronor för flyktingarnas förlägningskostnader och 2.426 miljoner kronor för att ersätta kommunerna för deras kostnader i samband med flyktingarnas vistelse där. Till detta kommer sedan några hundra miljoner för invandrarverkets förvaltning. Sammanlagt rör det sig således om ungefärligen 6,5 miljarder kronor.

Invandrarverket sorterar under **arbetsmarknadsdepartementet**. I vad mån detta genom arbetsmarknadsutbildning, utbildningsbidrag och beredskapsarbeten belastas av flyktinginvandringen går tyvärr inte att utläsa ur det offentliga trycket. De ovan lämnade uppgifterna om den förtäckta arbetslösheten hos invandrarna ger anledning att räkna med att det även här rör sig om miljardbelopp.

Ej heller då det gäller **utbildningsdepartementet** går det att ur budgetpropositionen få någon uppfattning om vilka kostnader som faller på flyktingarna. Som separat post redovisas dock undervisning för invandrare i svenska språket. I den reviderade fin-

ansplanen upptages här 277 miljoner kronor. I någon mån får emellertid detta belopp hänföras till andra invandrare än flyktingar.

Aven **inrikesdepartementet** belastas med betydande belopp. Kostnaderna för polisinsatserna vid de tiotusentals asylutredningarna redovisas ej särskilt. Ej heller framgår det vad som belöper på verkställandet av avvsningsbesluten. Det kan här röra sig om mycket långa resor där ej alltid det reguljära flyget kan anlitas.

**Justitiedepartementet** står för den rättshjälp, som kommer åtskilliga asylsökande till del. Flyktingpolitiken tycks ha blivit en veritabel födkrok för vissa advokater. "Titeln" flyktingadvokat ser man alltsom oftast dyka upp i pressen. Den högre brottsfrekvensen hos flyktingarna medför - förutom de övriga problem den för med sig - också ökade kostnader för kriminalvården.

I vad mån flyktingarnas ianspråkstagande av **bostäder** belastar skattebetalarna är svårt att avgöra. De som i första hand drabbas är de som står i bostadskoerna och blir förbigångna. Man kan emellertid konstatera att varje år mångmiljardvärden för oöverskådlig tid ställs till flyktingarnas förfogande. Om man skulle räkna om de annekterade ytorna i nyproduktionsvärde (10.000 kr/kvm och 20 kvm per person), skulle 1989 års invandring resultera i ett belopp på 7,6 miljarder kr.

Också **kommunerna** börjar i allt snabbare takt att belastas. Visserligen skall staten - i framtiden genom schablonbelopp - täcka kostnaderna för kommunmottagna flyktingar under motagningsåret och ytterligare tre år framåt. Tanken är att flyktingarna senast efter denna tid skall vara självförsörjande. Det har emellertid på senare tid blivit allt mera uppenbart att man här tänkt fel. En undersökning i Malmö har visat att av de år 1984 dit ankomna flyktingarna inte mindre än 56 procent år 1988 fortfarande var beroende av socialbidrag (Kvällsposten 7/1-90). En motsvarande under sökning i Lund gav siffran 40 procent (Skånska Dagbladet 7/3-90). Treårsperioden kommer i framtiden att överskridas av allt flera årskvoter av flyktingar, varför inför kommande budgetåtstramningar de extra kostnaderna kommer mången kommun att äntligen på allvar tänka igenom vad man har givit sig in på.



## **Redovisning ett anständighetskrav**

Sammanfattningsvis kan sägas att det inte utan de skilda myndigheternas medverkan går att få fram ens en grov uppskattning av de sammanlagnda kostnaderna för den nuvarande flyktingpolitiken. Ur demokratisk synpunkt är detta otillfredsställande. Medborgarna har rätt till en allsidig information. Uppmärksammas bör emellertid att folkpartiledaren Bengt Westerberg har aviserat att han skall se till att flyktingpolitiken kommer att bli en av de stora frågorna i valet 1991 (SvD 8/5-90). Därför kan man kanske hoppas att det blir ett socialdemokratiskt intresse att för väljarna klargöra vad flyktingpolitiken redan nu kostar dem. Med folkpartiet som vågmästare och Westerberg som invandrarminister kommer utgifterna snabbt att raka i höjden.

## **FÖRSLAG TILL EN ÄNDRAD FLYKTINGPOLITIK**

I en debattartikel i Dagens Nyheter (7/2-88) efterlyste David Schwarz, redaktör för tidningen Invandrare & Minoriteter, en målsättning för den svenska flyktingpolitiken. Han ställde frågan om denna borde gå ut på att rädda ett maximalt antal liv eller att hjälpa ytterligare några tusen individer årligen till bättre levnadsvillkor i Sverige. Frågan är onekligen berättigad. Allt för mycket är ogenomtänkt i den svenska flyktingpolitiken.

## **Makthavarnas dubbelmoral**

I svensk flyktingpolitik har en besynnerlig dubbelmoral utvecklats. Å ena sidan vill våra makthavare inte minst i internationella sammanhang framstå som ett föredöme i fråga om generositet och humanitet. Detta har bland annat satt sin prägel på vår lagstiftning och asylpraxis. En var som nått fram till vårt land skall ha rätt att få sin sak prövad. Å andra sidan vill man att de asylsökande inte skall bli alltför många, varför man genom diverse åtgärder söker hindra dem att nå fram. Då strömmen av chilensare och rumänska medborgare blev alltför strid, införde man plötsligt visumtvång. Detta trots att det måste vara uppenbart att det för en verkligt politiskt förföljd vanligen skulle vara alltför vanskligt



att försöka uppsöka den svenska ambassaden i landet.

Men likväl gäller den principen att bara man tagit sig fram till den svenska gränsen så skall en prövning av flyktningskålen ske - oberoende av om man kan visa upp något papper eller ej. Därför är det ej tillräckligt med visumtvång. Man måste finna även andra vägar att hindra de asylsökande att nå fram till våra gränser. Så lyckades man 1985 genom någon form av diplomatisk påtryckning förmå östtyskarna att inte tillåta genomresa för personer, som saknade inresevisum till Sverige. En något annan metod använde man i mars 1990. Man hävdade då helt överraskande att Polen var första asylland trots att detta inte anslutit sig till Genèvekonventionen. Då förmodligen endast få flyktingar önskar sig till detta fattiga land, vilket därtill knappast är i stånd att mottaga något större antal asylsökande, har man även här skapat en effektiv barriär.

Då det gäller flygpasagerare är det svårare att skjuta över kontrollen på utländska myndigheter. Här kan man emellertid i stället tillämpa en bestämmelse i 9 kap. paragraf 2 § i utlänningslagen. Om utlännings skulle komma utan giltigt pass eller visum, kan flygbolaget påläggas kostnadsansvaret vid en avvisning. Tanken är att bolaget skall bli något slags kontrollmyndighet. Därigenom skall svenska myndigheter slippa ta ställning till den besvärliga frågan om den visumlöse är flykting eller ej. Det kan verkligen ifrågasättas om förfarandet står i överensstämmelse med Genèvekonventionens anda.

I detta sammanhang kan även hänvisas till ett tidigare återgivet uttalande av statssekreteraren Bo Göransson. Han ville inte närmare definiera begreppet "särskilda skyddsbehov", eftersom detta skulle kunna ge ett önskat tillskott av asylsökande. Det bör emellertid uppmärksammas att man genom denna medvetna rättsliga oklarhet kan skapa ytterligare ett antal mänskliga tragedier genom att utblottade familjer avvisas till sina hemländer. Det framtida ödet för offren för oklara svenska regler har tyvärr aldrig intresserat våra makthavare.

## **Territoriella inskränkningar av asylrätten**

Den dubbelmoral som ovan påtalats är ovärdig en rättsstat. Det har visat sig att vi inte på ett anständigt sätt förmår att hantera en asylrätt som omfattar hela världen.

Då vårt land ratificerade 1967 års tilläggsprotokoll till Genèvekonventionen och utvidgade flyktingmottagandet från bara Europa till hela världen, var världssituationen en annan än nu. U-ländernas befolkning var omkring 60 procent av den nuvarande och skillnaden i levnadsstandard mellan i- och u-land var väsentligt mindre. Förtrycket i u-länderna har successivt ökat samtidigt som omfattningen av både persontransporter och mediakommunikationer utvecklats på ett sätt som man kanske inte förutsåg på sextiotalet. Vid denna tid hade man knappast ej heller räknat med att internationella ligor skulle missbruka asylreglerna och organisera en snabbt växande överflyttning av människor från u-länder till i-länder.

Man kan också ställa frågan om det verkligen finns något vägran-skäl till att Sverige påtar sig asylgivning som omfattar hela världen. Ta exempelvis Latinamerika. Här finns ett område från Argentina i söder till Mexico i norr, där man talar två med varandra nära besläktade språk, har en gemensam religion och en likartad kultur. Det finns ingen som helst anledning att flyktingar från detta område skall söka asyl i ett avlägset litet land i norra Europa. De har möjlighet att finna en tillflykt inom sin egen region.

Detsamma gäller flyktingar från afrikanska stater. Dessa har en överenskommelse, den s.k. OAU-konventionen (antagen år 1969), om att ta emot flyktingar från varandras länder. Denna går betydligt längre än Genèvekonventionen när det gäller att definiera vem som är flykting - man accepterar t.ex. personer som har flytt till följd av extern aggression, ockupation, utländsk dominans eller händelser, vilka allvarligt stört den allmänna ordningen i hemlandet.

De förföljda tamilerna från Sri Lanka skulle säkerligen lätt ha kunnat finna en fristad hos sina stamfränder i Indien. Arabisktalande flyktingar borde rimligen kunna få asyl inom ett språkområde, som sträcker sig från Atlanten till Indiska Oceanen.

Frågan kan ställas om vi inte med skäligt varsel bör säga upp de åtaganden, som gjorts genom ratificeringen av 1967 års tilläggsprotokoll och återgå till Genèvekonventionen enligt 1951 års avfattning, dvs i likhet med Italien begränsa asylrätten till flyktingar från vår egen världsdel. En eventuell utvidgning till ytterligare något eller några länder skulle sedan kunna diskuteras från fall till fall.



En begränsning till flyktingar från vår egen världsdel, skulle ge oss helt andra möjligheter att kontrollera att det verkligen handlar om människor, som uppfyller kraven för rätt till asyl. Därtill kommer att flyktingar från närbelägna länder har mycket bättre möjligheter att i första eller andra generationen bli assimilerade. Stora kulturella och religiösa skiljaktigheter är i detta avseende ett hinder.

## Ökat bistånd till FN:s flyktinghjälp

Mycket tyder på att en territoriell begränsning av den svenska flyktingpolitiken - om den kompenseras med andra åtaganden - skulle kunna uppnås i samförstånd med FN. Man tycks även där ha insett att den svenska politiken är ohållbar och att den lett till ett gigantiskt missbruk av asylrätten. Hänvisning kan lämnas till de tidigare återgivna uttalandena av FN:s flyktingkommissarie, Thorvald Stoltenberg.

Stoltenberg har pekat på det ofantliga hjälpbehov, som finns hos de 15 miljoner flyktingar, som står under FN:s beskydd. Skulle Sverige i samband med en territoriell begränsning av sin asylgivning vilja överföra bara hälften av de årliga beloppen för förläggningsverksamheten och kommunbidragen, skulle detta innebära en fördubbling av FN:s flyktingbudget. Om denna politik sedan skulle följas av andra europeiska länder, skulle det ej endast bli möjligt att skapa drägligare materiella förhållanden i de många flyktinglägren utan man skulle även genom utbildning och stöd till företagsamhet kunna ge flyktingarna helt andra möjligheter att skapa sig en framtid.

Flyktingkommissarien har även uttalat en önskan om att i länderna borde öka kvoten för vissa politiska flyktingar, som är i särskilt behov av en fristad. Dessa väljes ut i samråd mellan kommissarien och de mottagande länderna. Även i detta sammanhang skulle Sverige kunna öka sitt åtagande. I den mån dessa kvotflyktingar tas ur läger skulle man dessutom genom något slags avräkningsförfarande kunna lösa de problem, som uppkommer genom att hit ankomna asylsökanden inte kan avvisas därför att de vägrar att uppge hemland eller första asylland. Sverige skulle exempelvis kunna åta sig att utöver överenskommet antal kvotflyktingar mottaga ytterligare två för varje person vi får överföra till utländskt läger. På det sättet skulle vi mycket



snabbt kunna komma till rätta med ett särskilt osympatiskt missbruk av möjligheterna att på de verkliga flyktingarnas bekostnad byta ut en u-landsstandard mot det relativa välståndet i vårt land.

## SLUTORD

Enligt de i inledningen relaterade Temo- och Sifundersökningarna har en mycket stark opinion mot den förda invandringspolitiken vuxit fram. Men det bör för läsarna av denna skrift stå klart att medborgarnas uppfattning inte kommer att få någon verklig betydelse innan den ger utslag i politiskt val. Till dess kan makt-havarna i stort sett strunta i den. Situationen kan klargöras genom följande citat ur en ledarartikel den 9 juni i Dagens Nyheter. Den var föranledd av Temo-undersökningen.

*"Vad vi här kan urskilja är ett svårt demokratiskt dilemma. Å ena sidan måste de politiska partierna kämpa för vad de anser moraliskt rätt, i synnerhet föreställningen om alla människors lika värde. Men å andra sidan är det viktigt att inte fjärma sig alltför mycket från väljarna. Faran är annars att det politiska systemet förlorar sin legitimitet och att extremistiska protestpartier lyckas skaffa sig en politiskt plattform. I så fall skulle inte minst flyktingarna drabbas."*

Först kan man här ställa frågan vad den synnerligen lukrativa människosmugglingen har med principen om alla människors lika värde att göra. De som saknar pengar lämnas ju i sammanhanget helt utanför. DN-skribenten borde kanske i sin omsorg om allas lika värde också ta sig en funderare över FN-kommissariens uttalande att han till sitt förfogande endast har 240 kr per lägerflykting och år.

De som åsyftas med den nedsättande beteckningen extremistiska protestpartier är Framstegspartiet och Sverigedemokraterna. Kontentan av tidningens uppfattning är att om dessa båda partier inte funnes, skulle de nuvarande riksdagspartierna kunna fortsätta att odla sin förment höga moral och inte behöva sänka sig till väljarnas nivå.

Författarna till denna skrift vill uppmana läsarna att genom

bidrag eller på annat sätt hjälpa Framstegspartiet och Sverigedemokraterna att i det kommande valet skaffa sig den erforderliga plattformen. Ekonomiskt stöd till eller en röst på något av de etablerade riksdagspartierna kommer däremot att vara liktydigt med hjälp till en fortsatt fragmentering av Sverige som nation.

Trelleborg den 1 augusti 1990

Göran Englund  
Professor  
Simrishamn

John Wilthorn  
Tekn. direktör  
Trelleborg

#### Adresser

|                       |                       |
|-----------------------|-----------------------|
| Framstegspartiet      | Sverigedemokraterna   |
| Box 63                | Box 60015             |
| 265 01 Åstorp         | 104 01 Stockholm      |
| Tel. 042-57265        | Tel: 08-825767        |
| Postgiro 54 12 92 - 9 | Postgiro 23 45 65 - 0 |

Skriften eller utdrag ur denna får fritt mångfaldigas.

Tryckt och publicerad i Stockholm 1990. Utgiven av författarna.



"Utmärkande för massmediernas uppfattning i flyktingfrågan är ett mycket snävt synfält och ett motbjudande moraliskt översitteri. Det senare tar sig ofta uttryck i ett kraftigt fördömande av envar som har en avvikande åsikt. **Man är helt enkelt ur stånd att föra en saklig diskussion.** Då författarna till detta häfte i samband med folkomröstningen i Sjöbo framlade skriften "Sjöbo - ett demokratiskt föredöme", möttes vi av ett landsomfattande vredesskri. Glåporden haglade över oss. Nästan ingen tidning gjorde sig mödan att för sina läsare ordentligt redogöra för vad som stod i skriften. De fick endast ta del av redaktörernas omdömen om innehållet. Man ville uppenbarligen hindra läsarna från att bilda sig en egen uppfattning."

Så beskriver författarna till denna skrift, professor Göran Englund och direktör John Wilthorn, hur de blev bemötta när de gav ut skriften "Sjöbo - ett demokratiskt föredöme". I den här skriften utvecklar de sin kritik mot den förda flyktingpolitiken.

---

## Svensk flyktingpolitik

En kritisk betraktelse